

jeg ikke skal dvæle ved den Fremstilling af Sagens Forhistorie, som den ærede Taler gav, men altsaa henholde mig til dette, at selv om det skulde ske — hvad jeg ikke vil ønske — at vi komme til ikke at have nogen Lov, saa vil Sagen komme til at gaa en saadan Gang, at vi uden stor Ængstelse kunne se paa Fremtiden. Jeg skal derfor, som sagt, ikke tage Sagens Forhistorie op, men for mit Vedkommende udtale, at det staa for mig, som om det Fællesudvalg, der har været nedsat, virkelig har gjort Gavn i Sagen, selv om det ikke er lykkedes at samle alle Medlemmerne i en fælles Indstilling. Jeg beklager i saa Henseende, at Forholdene ere, som alle vide, saa presserende i de sidste Dage af Samlingen, at denne Sag maatte afgøres i Gaar i meget kort Tid, og jeg tror, at hvis der havde været noget længere Tid, maatte vi have kunnet komme ud over den lille Skranke, som der endnu var mellem os. Den Betydning, som jeg tillægger Fællesudvalgets Arbejde, er dette, at jeg synes, at der er vundet to Ting derved. Den ene er, at man fra begge Sider har udtalt sig for Rigtigheden af, at den nuværende Lov forlængedes, i Stedet for at den skulde udløbe og tabe sin Gyldighed. Der er i saa Henseende forskellige Opfattelser. Vi have tidligere holdt paa den 1ste April 1902, nu samles man fra begge Sider om, at det vil være rigtigt at forlænge Loven indtil 1ste Januar 1902; og det, som ligger heri, er Erkendelse fra alle Sider af, at det var ønskeligt at komme til en Lovordning af denne Sag, tillægger jeg stor Betydning. — Det andet, som jeg synes er vundet ved denne Indstilling, er dette, at der nu maa ligge et stort Krav til Rigsdagen — som ogsaa den ærede Ordfører udtalte — paa, at den, naar vi samles til Efteraaret, og der fra Regeringens Side foreligger Forslag til en Takstlov, gør alt sit til, at man kan samles om dettes Vedtagelse, saa vidt mulig inden den 31te December, i alt Fald inden 31te Marts næste Aar. Men, som sagt, jeg erkender, at der efter det saaledes passerede ligger et stærkt Pres paa alle til at arbejde hen til, at Loven bliver gennemført inden 3 Maaneder i Slutningen af indeværende Aar, og jeg skal for mit Vedkommende meget gerne udtale, at det Skridt, som i saa Henseende gjordes fra den ærede Talers Side for at faa Sagen til at gaa paa denne Vis, fortjener efter min Anskuelse virkelig Paaskønnelse. Saa har man fra den anden Side ikke kunnet blive staaende herved, men fandt det rigtigt at tilføje en Bestemmelse,

som alle de Herrer kende, gaaende ud paa at forlange eller skabe en vis ny Frist, som skulde ende den 1ste April 1902, efter hvilken man først skulde kunne forandre de nuværende Takster ved administrativ Foranstaltning. Det er denne Tilføjelse, der har gjort, at vi ikke ere samlede i en endelig fælles Indstilling. Jeg tillader mig at tro efter det, jeg nu har anført, at denne Tilføjelse i og for sig er uforuden. Hvorfor ville egentlig de, som mene, at derved, at den nugældende Lov udløber, skabes den Situation, som der her peges paa, forlange, at denne Bestemmelse skal sættes ind i Loven? Den ærede Ordfører sagde i saa Henseende, at der ikke var givet Landstinget noget Middel, hvis man ikke havde en saadan Bestemmelse, til at staa imod, at Loven forlængedes. Det kan jeg ikke forstaa. Jeg kan ikke forstaa, at Landstinget ved denne Tilføjelse bliver stillet gunstigere, nej, tværtimod langt ugunstigere, end det er stillet i Øjeblikket med Hensyn til Retten til, hvis det ikke vil forlænge Loven ud over 31te December, at sige nej dertil. Jeg kan ikke se, hvorfor det er fornødent fra det ærede Mindretals Side at fastholde denne Bestemmelse, der, som den staaar, naturlig maa sige — det bekræftede ogsaa Ordførerens Udtalelse i Dag — at man derved vil slaa fast, at hvis Loven ikke er kommen til den og den Tid, skal en administrativ Ordning træde i Kraft. Som sagt, jeg kan ikke se Nødvendigheden deraf, og jeg synes, at det er uheldigt nu at lægge denne Tilkendegivelse for Dagen. Det kan ikke være andet, end at en saadan Tilkendegivelse, hvis den bliver tagen ind i Loven, vil noget forstyrre, noget trykke Tingenes Forhandlinger til Efteraaret. Der kan jo ogsaa komme Forhold frem, hvor vi fra begge Sider ville sige, at det havde været bedre ikke at have den. Altsaa jeg kan ikke se andet, end at selv fra det ærede Mindretals Side maa det have nogen Betænkelighed at sætte denne Bestemmelse ind i Loven og saaledes binde sig paa Forhaand, skønt man endnu ikke kan overse den Situation, der kan fremkomme. Jeg synes, at det ærede Mindretal havde Føje til ikke saa stærkt at fastholde dette Forlangende og derfor maatte kunne have frafaldet det. Men hvad jeg navnlig ikke forstaaer, er, hvorledes det meget ærede Mindretal kan vente, at de Medlemmer enten af Folketinget eller af Landstinget, som have haft stor Betænkelighed ved den Situation, som vil fremkomme, hvis det skulde komme dertil, at vi ad administrativ Vej skabte